

зі сходу на захід і з полудня на північ, одну від другої точно о 1 милію англ. в віддаленню, то тим чином розпадеться кожний квадрат рейнчовий і товншпівний на 36 менших квадратиків в обемі 1 милію квадр. Такі квадратики звуться секціями і всі мають своє число визначене в той спосіб, як для приміру зробив я на мапі в горі по лівій стороні на товншіні 58 рейнчу 23. Кожда секція ще поділена на 4 часті, з котрих кожда обнимає докладно 160 акрів землі і се є фарма, котру правительство дав колоністам до господарки. В кожній проте секції знаходиться 4 фарми, 4 господарства. Они зазначаються після свого положення на секції або полуднево-східна фарма, або полуднево-західна, або північно-східна, або північно-західна.

Товншінами, рейнчами, секціями і положенням в секції дасться найнокладніше означити, де котрий фармер в Альберті осів і господарить. Так приміром фармер Паїн з Небилова мешкає на 55. товншіні, 21. рейнчи, 28. секції в полуднево-східній квадранті (quarter). Понукайте его на мапі — я там зазначив букву П. Польський ксьондз Франц Ольшевский, що 3 роки був майже самотнім духовним завідателем всієї альбертанської Русі, осів на товн. 54., рейн 17. секція 15., півн.-зах. квадрант. Понукайте его — там я зазначив букву О.

Додати мушу, що не всі секції відступая правительством емігрантам, а лиш самі паристі і то ще з виїмкою 8. і 26. Чому так? Правительством канадське, хочаби заселити безмежні простори колишньої вітчизни Індіан, вийшло в умову з могутньою компанією Canadian Pacific Railway, товариством, що будує залізні дороги. Оно коротко зве ся Сіпіар, а то через зложене початкових букв своєї фірми С (сі) Р (рі) Р (ар). В умові зобов'язав ся Сіпіар що року вибудувати 100 миль залізниць через обшари, де колоністи поселять ся, а в заміну за се правительством відступило Сіпіарській компанії половину всієї землі колонізаційної, себ-то всі непаристі секції — з виїмкою 11. і 29., котру застерегло собі на продаж, на утворення шкільного капіталу. Непаристі проте секції суть власністю Сіпіара, котрий їх продає, хто по них зголосить ся (тепер по 5 доларів за 1 акр), а з грошей узятих буде залізниця і дає дивіденду своїм членам.

По тих об'ясненях лекше буде зрозуміти, де і як поселили ся наші Галишени.

(Дальше буде).

Не Австрія а Польща!

Вісхпольські заїди з Варшави, які закупили Słowo polskie для своєї ідентичної про-

паганди, вчать галицьку суспільність нових світоглядів. З нагоди статі гр. Войтїха Дідушицького в Przegląd-i polsk-im, Słowo polskie не завагало ся заявити, що ми не живемо в Австрії, на рускій області, але що тут Польща, яка має польський сойм, польську автономію і польський язык, який єдино має мати становиско державної і урядової мови!

Вже гр. Дідушицький в своїй, мимоходом сказати, дуже баламутній статі, замість признати кривду, заподіяну Русинам через віднімання їм заступництва в соймі і державній раді ославленими практиками галицьких виборів, старає ся вмовити в себе і своїх політичних сторонників, що они є правдивими представителями руского народу. «Ми повинні відучити ся — каже граф — сеї боязливої нещирости(?), яка признає, що лише Русини-посли є представителями руского люду. Посли з Русі, які говорять в соймі по польськи, мають цілковито ті самі права і обовязки. Мають право в імена Русинів промовляти, мають обовязок жадати того, що для них пожиточне чи шкідливе».

На се відповідає Słowo polskie: Є в тім багато правди і фалшива засада, бо сойм є польський — в правно державнім значінню і не лише послы з Русі, але цілий его склад має право рішати, що для нас і для Русинів є пожиточне, а що шкідливе. Політики в роді гр. Дідушицького не розрізняють рівноправности від правно-політичної рівнорядности. Ми признаємо рівні права рускій народности(!?), але не можемо згодити ся, що ту в Галичині є рівнорядні політичні цілости Русі і Польщі. Тут є тільки Польща, а радше часть Польщі, до якої належать землі, замешкані переважно руским населенням. В сій часті Польщі єдино польський язык мусить мати становиско державного і урядового языка.

Вкінці у відповідь гр. Дідушицькому, який хотів би тут мати Мазурів лише для рівноваги рускій народній масі, так в агрономічних, як і політичних змаганнях, заявляє Słowo polskie: «Хлоп польський у східній Галичині не поперестане на сій ролі, бо вже починає розуміти, що ему належить ся инше становиско в народнім життю. І інтелігенція польська, не лише демократична, инакше чим п. Дідушицький понимає своє політичне і народне завдане. Змінене польського елемента на Русі (от, вимовив ся Варшавяк, хочаби що йно твердив, що тут — нема Русі! — Ред.) мусить мати значно ширший обсяг, чим гр. Дідушицький визначає лаєкаво. Ми повинні у східній Галичині створити таку силу, яка наглядно пересвідчила би Русинів, що їх сепаратистичні(?) плани є мріями, що лише в згоді і мирі з нами можуть працювати

над культурним і політичним розвиванем своєї народности».

НОВИНКИ.

— Календар. В неділю: руско-кат. Никифора; рим.-кат. Петра ст. — В понеділок: руско-кат. Порфірія; рим.-кат. Романа. — В вторник: руско-кат. Власія, Теодора; рим.-кат. Маттея ап.

— Тарасові обходи Програма вечерка в честь Тараса Шевченка у Львові, котрий відбуде дия 23. лютого для учасників загальних зборів філії «Просвіти» в комнатах «Рускої Бесіди» Ринок 10. I. поверх, є така: 1. Промова. 2. Лаврівський: «Чом річенько домашная» — відспіває хор мішаний селян з Водник і Романова. 3. Т. Шевченко: «Тополя», віддеклямає селянська дівчина з Пустомит п. Мелянія Винар. 4. Колеса: «На щедрий вечер», відспіває хор мішаний селян з Водник і Романова. 5. Шевченко: «Гамалія», відспіває хор мужеский з деклямацією селян з Водник і Романова. 6. «Закувала та синя зазуля», відспіває хор мужеский селян з Водник і Романова. — Вступ тільки для членів «Просвіти». Добровільні датки на філію «Просвіти» приймає ся з подякою.

— Забави. Вечерок з танцями в Перемішли, заповіджений на 22. с. м. (в неділю) відбуде ся з причин від комітету незалежних не в сали магістрацкій, але в льокалі тов-а Бесіди. Початок о 9. год. вечером. Вступ 40 сот.

— Польський зїзд в Стрию, устроений агітатором дром Козловским, відбув ся дия 16 с. м. при участі около 300 осіб, як подає Gaz. nar. Народи отворив пов. маршалок Онишкевич, а провід обняв директор гімназії Петеленц і виголосив довгу бесіду про організацію. (Русина перенесли би за се на Мазури, vide новинка: «За кару»). Опісля промовляв др. Козловский. Бесідник спершу накинув ся на руску інтелігенцію за мнше підбурюване нею руского народа проти Поляків. Порівнував рускі видавництва для народа з такими видавництвами польськими і доказав, що Русини «дуже добре» зорганізовані в області народної просвіти. Дальше бесідник заспівав на нуту історії Стрия, та крутими стежками вивів доказ, що Стрийщина є корінно польською, бо, мовляв, нею завідували через сотки літ виключно польські старости. Для присутних на зїзді жидів мав др. Козловский в запасі пригадку, що колиє то король Собіський зрівнав права стрийських жидів з правами инших міщан в Стрию. По др. Козловским промовляв нотар Матковский на тему згоди двора з селянами. Бар. Юл. Бруніцький жалував ся що в польських(?) селах в Стрийщині є рускі школи. Кс. Слівак і кс. Свідригелло нарікали на мале число косяцолків. Вкінці вибрано комітет мужів довіря, до якого ввійшли: пов. маршалок Онишкевич яко голова, дир. Петеленц яко заст. голова, др. Бруніцький, др. Фінк, гр. Русецкий, нотар Матковский, Фр. Вальчак, Адольф Райф, Томашевский, кс. Слівак, З. Кірхнер, Влад. Семьяновский, Голінський і Заморский.

— За кару. З Галича доносять нам, що та-

БОГДАН ЛЕПКИЙ.

Жертва.

(Конець).

Розмова розгоріла ся на добре. Мати оповідала синові, що пового стало ся в селі і в околиці, а він мусів їй докладно розказати, як его сьвятити та запевнювати, що він тепер вже правдивий сьвященник, якому вільно і хрестити і вінчати і ховати.

Стара то сьміяла ся з радости, то плакала на перемену, а лице єї поморщене і зжовкле набрало такого жита і сили, якби нараз від яких чарів відмолоділо о літ кільканадцять.

Зате син мав на своїм лиці якийсь дивний смуток, якусь понад свій вік повагу. Так, якби тісно ему було в тій малій хаті, якби его низька стеля давила — сидів похилений над столом. Здавало ся, що слухав маминої мови, відповідав навіть на єї питання, але очи его дивили ся кудись дальше, а его думки, як голуби летіли на звіді в якісь далекі, незнані краї. Хвилями ті голуби вертали, але без оливної

галузки — і тоді в очах молодого пан-отця малював ся якийсь несьвідомий жах, тоді ще гірше маліла его висока стеля і еще низше над стілу хилило ся его бліде чоло.

І був тоді, як переснілий колос, або як цвіт, коли на него впаде за багато роси...

Так пересиділи до пізної ночі — Пора нам — синові, спочати — сказала стара Грінчиха. — Ти завтра маєш Службу Богу.

Не відповів нічого. Слухав єї, як колиє за молодих літ. Встав, подякував за вечерю і заки в хаті зготозлять ему постіль, вийшов в город.

— Що йно за порогом випрямив ся і відітхнув. Здоровий, сільський воздух филою вливав ся в придавлені груди, відсвіжував, кріпив і розширяв їх.

— Як ту красно! — сказав сам до себе, ступаючи в город.

— Так ту всьо на своїм місці, якби літа не йшли, якби ті грядки покопано перед десятима роками, якби то та сама кануста, яку л колись садив з мамою, давно. А прецінь в тої пори минуло немало часу!

Ступаючи зеленим, вузким килимом мурави, що стелив ся по під плит аж до саду, пригадував собі, як на мураві білило ся полотно і як мама накачувала его, щоби добє попивав его водою, бо то для нег, до школи.

І поринав у память, як в криницю і як студену воду витягав звідтам найкрасні спомини до свого дитячого віку.

Пригадав собі навіть, як маленькою дитиною, в саме гаряче полудне посадила его мати біля полотна, щоби відганяв гуси. А батько, ідучи в поле, нахилив ся над ним, поглядив по головці, похвалив, що добре пильнує і дав ему червоне яблуко. Зелена мурава, біле полотно і червоне яблуко — дуже добре тямить...

В саді кожде дерево проговорило до него. Насамперед то та кріслата грушка на самій середині. Пригадала ему, як спинав ся по вій за дулями та як у єї дулі шукав молодих пташків. А потім стара яблуня питала ся, чи тямив, як у єї тіни читав якісь такі великі та груб. книги, що аж лице ему від них чорніло як в д хмарі і морщило ся в легонікі, дитячі морщини. І як від грядоних хмар, надав від

тих книжок страх і смуток... Тоді вона хилила над него своє гілля і говорила: Держи ся синочку землі, як я...

Хто знає, чи не добре казала?... А там, в кутку, недалеко сусідського плота стоїть тоненька вишня, з ягодами червоними, як кров. Хитає ся, колиє, як би хотіла досягнути его своїми галузками, мов руками і каже: Чи пам'ятаєш, як стояв біля мене?... Не сам... не сам...

На жаль пам'ятав дуже добре, хоть рід був позабути. Обганяв ся від тих споминів, як від докучливих комах, а вони летіли на него, як зівале квіте, або як листе званене першим, осінним морозом.

Тямив єї... Мала такі великі, сині очи, що дівчата з заздности називали єї вовчицею а навіть старші не могли знести єї зору. То були очи глибокі, як безодня і як безодня тьмяні і загадочні...

Сусідські діти — гонили разом товар, разом ходили до школи, цілу молодість пережили разом. І жадному з них навіть через гадку не перейшло, щоби могло бути инакше...

В школі тужив за нею, як за сестрою, а як приїхав до дому, то

мошну учительку п. Константиу Маличку, редакторку «Дзвінка», перенесено на Мазури в горлицький повіт за якусь політичну(?) провину. Яка се була провинна, видно з того, що, коли звичайно в таких случаях, буває дисциплінарне слідство, так тепер не було його зовсім.

— **Хвали мене роте, бо ты розідру!** В останнім числі «Гайдамаків» находимо, як майже в кождім їх числі, отсі слова самохвальби: «Патріоти! Не рівна робота йде... В одних місцевостях Гайдамаки ширять ся густо, в других густа мертвачина. Се знак, що в однім місці робота йде, а в другім відкладає ся на ліпші часи. А чейже наші Патріоти і Патріотки розуміють, що розширюючи Гайдамаки, розширюють свідомість і ідею народну, яка ще так слабо у нашого народу розвинена. Ми хіба не потребуємо впевняти, що хто для Гайдамаків працює, сей для Русь-України працює, бо Гайдамаки ціло і виключно для Русь-України живуть.»

— **Війт дефравдантом.** Війта Дмитра Федуня з Боратина, обжалованого о дефравдацію 1.400 К з громадської каси, засудив трибунал на один рік в'язниці з одноразовим постом цю місяця.

— **Військова бранна** в околиці ц. і к. коменди Х. корпусу в Перемишлі відбуде ся в отсих місцевостях і речинцях: Калущ 2—12 марця, Рожнів 1—16 марця, Долина 17—21 марця, Болехів 23—27 марця, Сколе 28—31 марця і 1. цвітня, Стрий 2—22 цвітня, Журавно 23—25 цвітня, Жидачів 27, 28 цвітня, Миколаїв 29, і 30 цвітня, Динів 2—5 марця, Бжозів 7—14 марця, Добромилів 16—19 марця, Бірча 21—27 марця, Кривча 20, і 31 марця і 1. цвітня, Перемишль 3—28 цвітня, Стрижів 2—11 марця, Рясів 12—28 марця, Тарнобжег 2—10 марця, Мілець 11—20 марця, Дембиця 21—24 марця, Ропчиці 26—31 марця і 1. цвітня, Соколів 3—6 цвітня, Кольбушова 16—24 цвітня, Лютовиска 2, і 3. марця, Устрики долішні 6—7. марця, Балигород 9—12. марця, Ліско 13—17. марця, Коросно 18—28. марця, Риманів 30, і 31. марця та 1, і 2. цвітня, Сянок 4—25. цвітня, Буківсько 27—30. цвітня, Дрогобич 2—17. марця, Старий Самбір 18—24. марця, Турка 26—31. марця і 1—3. цвітня, Самбір 6—30. цвітня, Мостиска 2—6. марця, Судова Вишня 9—12. марця, Городок 13—18. марця, Янів 20—23. марця, Рава Руска 22—30. цвітня і 1—5. мая, Комарно 16—19. марця, Рудки 20—24. марця, Яворів 26—31. марця, Краковець 1—3. цвітня, Ніско 2—10. марця, Лежайск 12—19. марця, Ланцут 21—28. марця, Ярослав 30, і 31. марця і 1—24. цвітня, Снява 27—30. цвітня, Тішаів 18—21. марця, Любачів 23—28. марця, Переверок 30, і 31. марця і 1—3. цвітня.

— **Громи в лютім.** В понеділок шаліла між Галичем а Маріямполем велика буря з грозами. Один грим ударив в телеграфічний стовп і по дротах перебіг до стації в Галич, де саме тоді телеграфував урядник Гінда. Електрична іскра знищила на столі бусолю і спараліжувала п. Гіндову руку.

— **Ще один.** Зі Львова утік оноді Феліціян Зандлер, властитель цегольні, кафлярні і торговлі кафлями. Причиною утечі були довги, яких мав Зандлер около 160.000 К.

— **Нові доценти.** Міністерство просвіти затвердило д-ра Густава Блятта яко прив. доцен-

та порівнюючої індоєвропейської граматики на львівській університеті, а д-ра Евгена Ромера яко прив. доцента метеорології і кліматології на львівській політехніці.

— **Фалшивий граф.** У Відні покінчив ся вчера судовий процес проти мантія Залуского, родом Поляка, який ухорив за багатого графа і допускав ся обманств. Трибунал засудив Залуского на 16 місяців в'язниці і на утрату шляхецтва.

— **Сонет.**
Хибаж на тризнах, де пісень весільних
Сьпівають? Чиж невольник за кайдани,
За муки і за серце пражене на грані
Сьпіває гимн тиравів божевільних?

Хибаж і голос в муці богомільних
Всьміхаєсь красно до катів за рани?
Хто віддає за кривду серце в дані?
О, се буває в трупів цеклом хмільних!

І ліра — вічна народів пістунка —
Народну душу в пісні підоймає
Не для забави, як пуста сьміхунка,

А рідну долю словом розважає,
Плаче у смутку, розважає злидні,
Шляхи шукає зорішливі, видні.

Марко Мурава.

— **Фабриканти грошей.** Коло Уйвідек на Угорщині викрито фабрику паперових 20-коронівок. Підроблюванем грошей займало ся 6 мушци і 4 женщины. Всіх увязнено.

— **Рун на касу.** Вчера пустив хтось чутку в Празі, що «Ческа каса щадничка» є в грошевих хлопотах. Наслідком сего зголосило ся в касі до полудня 600 осіб з книжочками вкладковими, аби вибрати свої капітали. Каса виплатила сейчас всі жадані вкладки на квоту 400.000 К без огляду на квоти і час виповідження.

— **На будову Дому Сокола у Львові** жертвували: Вн. Струмийський зі Львова 1 К; Відпоручники польського Сокола в Золочеві замість вступу на наш концерт 6 К, за що їм Спаси-Біг. А. Будзюновский, голова. Денис Кучика, справник.

— **З залізниць.** Перевіз худоби з Галичини і Буковини до Відня. — З днем 1. лютого с. р. а при підвищеному тарифі перевозової з днем 15. лютого 1903 війшов в жите додаток І до тарифи з дня 1. січня 1901 для перевозу худоби з Галичини і Буковини до Відня, в якім містять ся доповненя і зміни тарифі стайційних до «Відня Ст.-Марк» і «Відня дворець залізничі північної».

— **Для убогої вдови Щ.-ої** у Львові, що не в силі працюю рук своїх вижити десятиро незасмотрених діток, приймає Редакция Руслана добровільні датки милосердних добродіїв. На ту ціль зложив: ВПов. Ол. Барвіньский 3 К.

Посмертні оповістки

— **Анна з Мацілівських Чаплиньска**, вдова по бл. п. о. Николаю Чаплиньскім, б. пароху в Сядорові, гусятинського декавата, упокоїла ся дня 9. с. м. в домі свого зятя о. Діоніза Вакулинського, пароха в Русові коло Снятина, в 77. році життя. В. і. п.!

Наука, штука, література.

— **Репертуар Руского народного театру у Львові.**

Нині в суботу: перший раз «Хазяїн», комедия в 4 діях Карпенка Карого.

Неділя, дня 22. лютого: «Запорожець за Дунаєм», оперета в 3 діях Артемовского; закінчать: «Вечерниці», діло музичне в 1 дії Ніщиньского.

Вторник, дня 24. лютого: перший раз «Будка ч. 27», драма в 1 дії д-ра Франка; «Вулиця», діло музичне Ф. Колесси; «Як ковбаса та чарка, то минеть ся й сварка», комедия в 1 дії зі сьпівами М. Старицкого.

Середа, дня 25. лютого: перший раз «Бурлака», штука в 5 діях Карпенка-Карого.

Четвер, дня 26. лютого: перший раз «Невольник», образ на історичнім тлі в 5 діях зі сьпівами М. Л. Кропивницького.

Субота, дня 28. лютого: перший раз «Дзвін людий у церкву скликає, а сам у неї не буває», комедия в 4 діях Л. Яновської, нагороджена третою премією на конкурсі виділу краєвого в р. 1902.

— **Репертуар Льв. Фільгармонії.** Нині в суботу великий концерт фільгармонічний при співучасті Марії Туряньської, п'яїетки і Стан. Оржельского, першого тенора «Народного Дівадля» в Празі. Початок о 7. год. вечером.

В неділю, 22. с. м. популярний концерт при співучасті Стан. Оржельского.

Ві вторник, 26. с. м. і в суботу, 28. с. м. великі концерти фільгармонічні при співучасті Йосифа Гофмана, п'яїста.

Телеграми.

Відень, 21. лютого. Вчера конферував президент міністрів др. Кербер з д-ром Пацаком, головою клубу молодоческого, аби наклонити Молодочехів до залишення обструкції підчас першого читаня угоди з Угорщиною. Поки що пересправи не довели до позитивного висліду.

Рим, 21. лютого. Вчера відбули ся великі торжества з нагоди 25-літнього ювілея понтифікату Папи Льва XIII.

Комітет загалу католиків вручив Св. Отцю тияру, золоті ключі, Петрів гріш і памятковий медаль.

Париж, 21. лютого. На вчерашнім засіданю кабінету міністрів заявив міністер заграничних справ Делькасе, що поручив французській амбасаді в Царгороді, домагати ся у турецького правительства переведеня реформ в Македонії, запроєктованих Австрією і Росією.

Софія, 21. лютого. Міністер внутрішних справ домагав ся в собранію ухвали кредиту 200.000 фр. для скріпленя граничної сторожи.

біг до того саду, щоби хоть через пліт побачити єї. — Як ти виросла Марійко? — А який ти великий Микола! З тебе вже правдивий панчик! — Потім обоє заходили ся щирим, дитинячим сьміхом та умовляли ся, що в неділю підуть до ліса на оріхи, або до тітки на друге село.

А літа йшли!...

Колішні діти виросли, розвинулись. Стрічали ся тепер рідше. Хиба в хаті, або в читальні, або... Ні! Ні! Він того не тямить. Того ніколи не було! То всьо розбурхана уява, незвичайне зворушенє, та ніч повна таємної краси, той зачарований сад...

Опер голову об дерево і примкнув очи... Ось він іде останній раз до Львова. Мати і сусіди випроваджують єго. Вже рушили коні, вже покотив ся віз, втім, щось торкнуло єго, щоби обернув ся. Глянув і між деревами в саді побачив лице біле, біле, як стіна і ті очи страшні, як розпука.

Поїхав...

Потім рішив, що висьвятить ся безженним... Як і коли? — не знає.

Жінка селянка, попадає хлопка — що сказали би люди, що сказав

би той новий сьвіт, котрого не знав, а бояв ся.

А до того мати... Був єї цілою надією, цілим житєм. Рада була знайти для него хотьби царівну, хотьби королівну. А ту звичайна, проста хлопка. Ні, то був би для неї за великий удар; рука єго не здійняла би ся, щоби завдати таку болочу рану своїй старій, добрій мамі.

Бив ся, як муха під шклянним дзвоном, а вкінці рішив не женитись. Мати осяде при нїм а він ціле жите посвятить для добра люду.

Сказав собі раз і з тою гадкою зжив ся, як зживає ся самовбийник з гадкою про самовбийство.

Самовбийство? Яке самовбийство? — питав відчиняючи очи. І в ту хвилину якесь дуже ясне світло вразило єго очи. З сусідської хати бігло воно як світляна кладка, аж до него. Розтворив повіки і очи пустив по тій ясній доріжці.

В хаті, над колицкою сиділа Марійка і сьпівала. Тонкий, дріжачий голос, як шовкова нитка вив ся по хаті:

Ой бідне-ж ти моє, сирітске жите,
Що дня, що години, мене муж
[мій бе...

Вибігав з хати і снував ся по городі, по саді, довкола нього, по цілім сьвіті...

Завтра буде стискати голови, всім. Може і вона прийде, може і на єї скрани положить свої дріжучі долоні. Лиш єго бідної голови не стисне ніхто. Ніхто!... А потім підуть дни за двома, літа за літами, довгі, сірі, однообразні, дни жертви і праці. Смерть і жите, жите і смерть і боротьба вічна, невипуща, безуспішна...

Будуть приходити до него з жалобами і жалями родичі на дитий, що їх не шанують, жінки на мужів, що їх бють і зневажають. Лиш вона не прийде до него, вона зі всіх може найбідніша...

А він навчати-ме, що люди повинні одні других любити і одні другим не творити кривди, бо так навчає Христос. Навчати-ме горячо, щиро, з цілої душі.

І так, ціле жите.

Тихо. Лиш деколи зірве ся до-свілий овоч і впаде, деколи перший, зівялий листок полетить з тихим шелестом, срібний від місячного сьвітла, як перший сивий волос.

Тихо. Лиш з хати біжить ясна смуга і мечем вриває ся в серце, а

по ній, як отруя по мечи, вливають ся в душу безнадійні слова пісни.

Ой бідне-ж ти моє.....

І так ціле жите.

Вдивив ся, вслухав і чув, що за тим голосом ішов би на край сьвіта... Ступив крок, два, але довга, чорна одежа здержала єго. Заплутав ся і впав на студену землю. Принав до неї, притулив ся, як перестрашена дитина до матерної груди. І здавало ся єму, що котить ся на него, з висока якась велика і як сьвіт важка скала. Чи вдержить єї, чи двигне єї — Боже?...

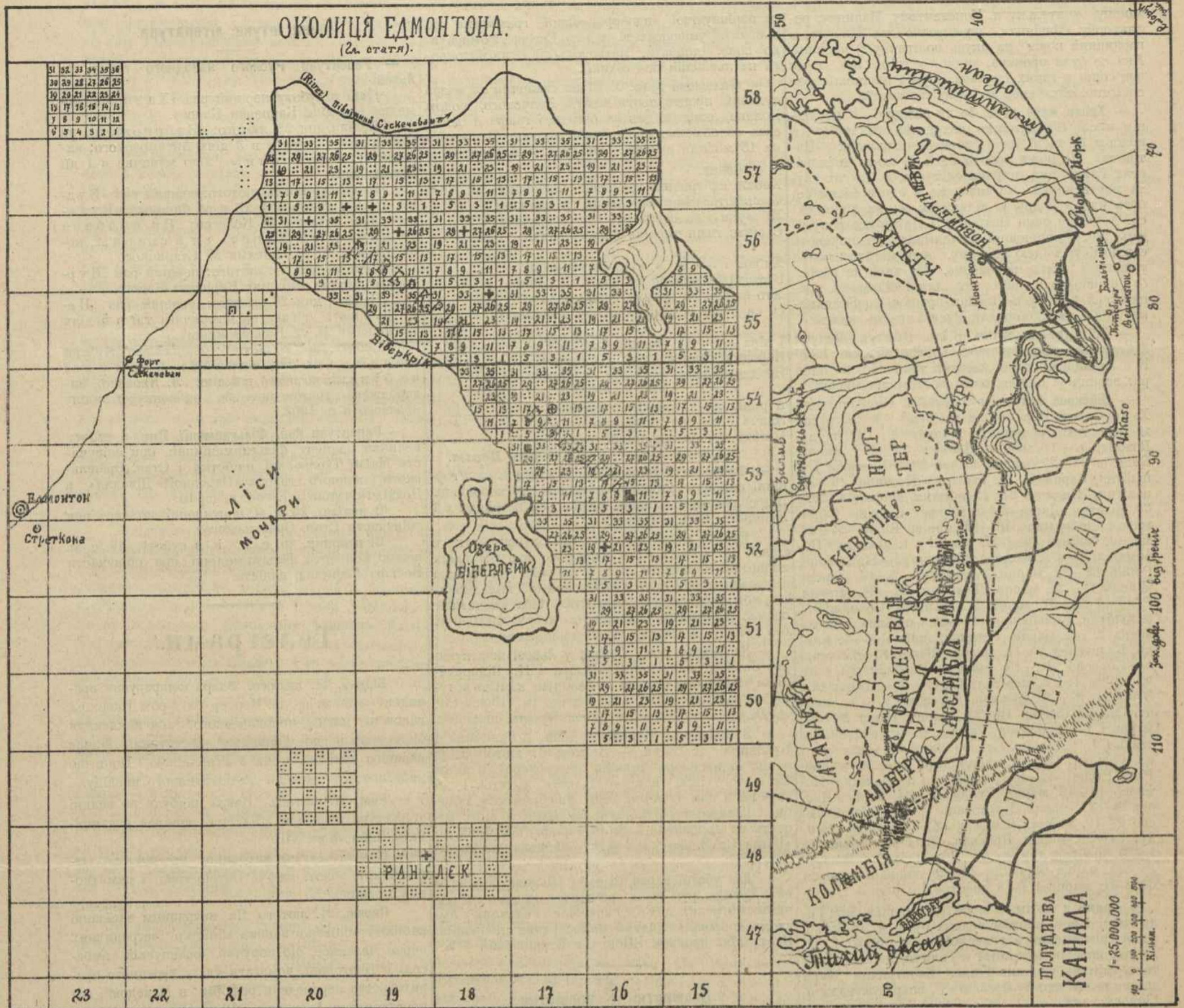
На дворі лягала мрака; така їдка і зимна, що співає з цьвітів красу.

Крізь ню на силу продирає ся пісня: Ой бідне-ж ти моє сирітске жите...

* * *

А в хаті перед образом Пречистої навколїнках стояла мати і заливаючи ся слезами радості, дякувала Богови за своє і за синове щастє.

ОКОЛИЦЯ ЕДМОНТОНА. (2а. статя).

Надіслане.

Спеціаліст недуг горла і грудий
Др. ЄВГЕН ОЗАРКЕВИЧ

довголітний лікар клінічний і заведеня лічничого в Щавниці, ординує постійно у Львові, ул. Корняків ч. I, II пов. (Народний Дім).
11(29-?)

Льоси на сплати місячні з правом до виграних по зложеню першої рати поручає банковий дім Шіц і Хаєс (Schütz i Chajes) у Львові пл. Марійська ч. 7. Купно і продаж ефектів, льосів і монет. Виплата купонів. Безплатна ревізія льосів і ефектів. Проспекти висилає ся оплатно.
6(43-50)

Читайте!

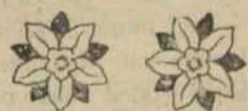
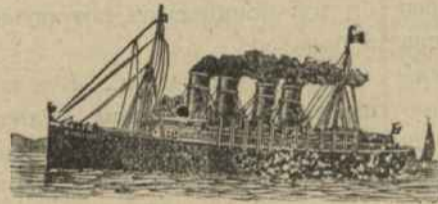
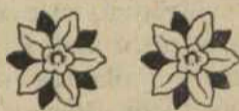
Читайте!

Новше видане Творів **ТАРАСА ШЕВЧЕНКА**
коштує лише 2 корони!

Товариство „Просьвіти“ бажаючи, щоби в кожній руській хаті находили ся Твори Тараса Шевченка, видано сими днями найдешевший збірник сих творів п. в. „**ПОЕЗИИ Т. ШЕВЧЕНКА**“. Книжка, оправлена в полотно з золоченими витискама, може бути найгарнішою окрасою руських хат. Папір веліновий, формат на взір європейських класиків, сторін 698.

При замовленю 10 прим. даємо 10% опушту. Висилає ся тільки за надісланем 2 кор. 30 сот. на адресу: **КАНЦЕЛЯРИЯ „ПРОСЬВИТИ“** у **Львові** (Ринок ч. 10).

ДО КАНАДИ

як і до всіх других заморських земель переправляє **НАЙДЕШЕВШЕ**
повсюди знакома фірма.

V. KARLSBERG
HAMBURG, Ferdinandstrasse 15.

Поки хто шифарту купить, нехай порівнає мої ціни з цінами агентів корабельних.

26(5-10)

Глядаю

учительки (або студента)

для двох дітей (з II і III кл. народної). Першеньство мають особи зі знанем гри на фортеп'яні.
Зголошеня приймає: *о. І. Стефанчук*
31(5-5) в Павелчи, п. Станиславів.

„Тревоги автора і видавника“ (гумористична подія з натури)

О. Я. Кониського

можна набувати в Адміністрації „Руслана“ та в обох руських книгарнях у Львові.

Ціна примірника на веліновім папері виносить всего 30 сот. (з поштовою пересилкою 35 сот.).